

Η ιμπεριαλιστική «Ευρωπαϊκή Ένωση» σε διαλυτικές αναταράξεις



Η βαθιά κρίση που μαστίζει τον καπιταλιστικό κόσμο έχει καταλυτικές συνέπειες πάνω στο ετοιμόρροπο ιμπεριαλιστικό κατασκευάσμα της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης». Μηχανισμός κατασκευασμένος για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και ιδιαίτερα των μεγάλων χρηματοπιστωτικών και τραπεζικών ιδρυμάτων, η «Ε.Ε.», που αποκαλύπτει συνεχώς τον σαθρό χαρακτήρα της, με την βαθιά κρίση μπήκε σε έντονες διαλυτικές αναταράξεις.

Τα ηγετικά της κονκλάβια, αντιμέτωπα με τις τραπεζικές καταρρεύσεις και την βαθιά οικονομική ύφεση, υποχρεώθηκαν να πετάξουν τα ψευδοδημοκρατικά προσωπεία και τα προσχήματα, και αποκάλυπτα προωθούν και υπερασπίζονται τα ιδιαίτερα εθνικά οικονομικά συμφέροντα των κεφαλαίων που το καθένα αντιπροσωπεύει. Αποφασίζουν και επιβάλλουν πολιτικές και μέτρα σωτηρίας των επιχειρήσεων του τραπεζικού και χρηματοπιστωτικού τομέα και ολόκληρου του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, σε βάρος των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας. Και χωρίς δισταγμό, τα ισχυρότερα κράτη – μέλη φορτώνουν την σωτηρία τους στις πλάτες των πιο αδύναμων, οδηγώντας τα στο αδιέξοδο και την διάλυση.

Οι κλυδωνισμοί της κρίσης έβγαλαν ορμητικά στην επιφάνεια τις ασίγαστες αντιθέσεις των εθνικών κεφαλαίων της, που μάταια προσπαθούσαν να τις σκεπάσουν κάτω από την επίπλαστη «ενότητα» του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ.

Από την ίδρυσή της, η «Ευρωπαϊκή Ένωση» (Ε.Ε.), ως ιμπεριαλιστικός μηχανισμός, χρησιμοποιείται για τον συγχρονισμό των ευρωπαϊκών οικονομιών που εντάχθηκαν σ' αυτόν, στις ανάγκες και τα συμφέροντα των μονοπωλίων, των πολυεθνικών και μεγαλοκαπιταλιστών των ισχυρότερων ευρωπαϊκών καπιταλιστικών χωρών και πρωτίστως της Γερμανίας.

Οι εξαγωγές και τα πλεονάσματα της Γερμανίας βασίστηκαν και βασίζονται στα ελλείμματα και τα αρνητικά ισοζύγια τρεχουσών συναλλαγών των άλλων ευρωπαϊκών κρατών - μελών. Μέσω του μηχανισμού της «Ε.Ε.» και σε βάρος όλων των άλλων

«κρατών-μελών», διαφυλάσσει την θέση της στον ανταγωνισμό της παγκόσμιας αγοράς. Οι βιομηχανίες της -ιδιαίτερα η πολεμική της- εξασφαλίζουν χρυσές δουλειές από τις εισαγωγές και κυρίως από τους πολεμικούς εξοπλισμούς των άλλων κρατών – μελών, διευρύνοντας τα κρατικά τους ελλείμματα. Οι τράπεζές της, αξιοποιώντας τα ελλείμματα αυτά, διακινούν κερδοφόρα τα λιμνασμένα κεφάλαιά τους, χορηγώντας τους (ακόμα και με το ζόρι) κρατικά δάνεια με τα οποία, μέσω της τοκοφορίας τους, απομυζούν τον κοινωνικό τους πλούτο.

Από κοντά της, οπωσδήποτε, τρέχουν, ασθμαίνοντας, η Γαλλία και η Βρετανία, διεκδικώντας το δικό τους μερίδιο. Και κάθε άλλη, «πιο ισχυρή», σε βάρος των «πιο αδύναμων» απ' αυτή. Και όλες μαζί σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Στον αδυσώπητο ανταγωνισμό των «εθνικών» κεφαλαίων για την ανελέητη αυτή ληστεία, η ισοπεδωτική «ενιαία» αντεργατική και αντιλαϊκή «ευρωπαϊκή» νομοθεσία αποτελεί απαραίτητο και αναγκαίο εργαλείο ώστε να εξασφαλίζει την όλο και πιο κερδοφόρα κινητικότητα των ευρωπαϊκών κεφαλαίων, την όλο και πιο απρόσκοπτη αφαιμάξη του κοινωνικού πλούτου, την όλο και πιο μεγάλη εκμετάλλευση, δηλαδή, της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης.

Μέσα από μια τέτοια πορεία, η «Ε.Ε.» και τα κράτη – μέλη της, έφτασαν στο σημερινό αδιέξοδο των αστρονομικών δημόσιων χρεών που απειλούν με κατάρρευση και χρεοκοπία πολλά από τα κράτη – μέλη της και οδηγούν την λεγόμενη ΟΝΕ (Οικονομική και Νομισματική Ένωση) και το «ενιαίο νόμισμα» (ευρώ) στα πρόθυρα της διάλυσης.

Αποδείχνοντας έτσι, με τραγικό τρόπο για τους εργαζόμενους και την κοινωνία, ότι αυτό που κατασκεύασαν, με το βαρύγδουπο όνομα που του έδωσαν, με το απατηλό «ευρωκοινοβούλιο» που έστησαν, με την τεραστίας και πολύχρονη έκτασης προπαγάνδα που χρησιμοποίησαν, η αποκαλούμενη «Ευρωπαϊκή Ένωση», δεν ήταν καθόλου και δεν μπορεί να γίνει ποτέ, στην βάση του καπιταλισμού, πραγματική Ενωμένη Ευρώπη των λαών. Δεν ξέφυγε ποτέ από τα όρια μιας προχωρημένης διακρατικής καπιταλιστικής οικονομικής και πολιτικής συμφωνίας. Ενός κοινού ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας, αναγκαίου για την διαχείριση των ανυπέρβλητων προβλημάτων της καπιταλιστικής λειτουργίας, που προκαλεί η αχαλίνωτη διεθνοποίηση της οικονομίας -που η ίδια γεννάει και την φέρνει αντιμέτωπη με τις ίδιες τις παραγωγικές της σχέσεις και κυρίως με αυτή των «εθνικών συνόρων».

«Εμπνέουν τον καγχασμό»

Τώρα, οι ηγέτες της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και κυρίως οι διαχειριστές του γερμανικού καπιταλισμού, (που την χειρίζονται ως αφεντικά της), αντιμέτωποι με την απειλή διάλυσης της ΟΝΕ και της «Ε.Ε.» -που προκαλούν τα αδιέξοδα του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και ιδιαίτερα ο επεκτεινόμενος κίνδυνος χρεοκοπίας της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και όσων άλλων κρατών μελών της «ΕΕ» θα ακολουθήσουν- αναζητούν απεγνωσμένα «νέους» τρόπους λειτουργίας και διαχείρισης που όχι μόνο δεν αντιμετωπίζουν τα προβλήματα αλλά δημιουργούν καινούρια και μεγαλύτερα εντείνοντας τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις.

Η αναζητούμενη κοινή «οικονομική διακυβέρνηση», τα νέα «Σύμφωνα Ανταγωνιστικότητας», η δημιουργία «Μηχανισμών Υποστήριξης», η έκδοση ή μη «ευροομολόγων», και όλα τα ζητήματα που συζητιούνται αυτή την εποχή, στην κορυφή του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού μηχανισμού, καθορίζονται από τις αντιτιθέμενες «εθνικές» κεφαλαιοκρατικές επιδιώξεις. Ταυτόχρονα προσδιορίζονται από τα εσωτερικά κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα στο εσωτερικό της κάθε χώρας που περιορίζει και αφαιρεί όποια δυνατότητα ευελιξίας από την κυβέρνηση της κάθε χώρας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και μπροστά στην απειλή «εθνικών» χρεοκοπιών και συνολικής διάλυσης του ευρώ και της «ΕΕ», η Μέρκελ, ως εκπρόσωπος της Γερμανικής κεφαλαιοκρατίας, κάτω από την ασφυκτική πίεση της αναπτυσσόμενης εσωτερική γερμανική κοινωνικής και πολιτικής αναταραχής, απαιτεί λύσεις που θα εξασφαλίσουν ακόμα περισσότερα, βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, οφέλη για την γερμανική οικονομία.

Η πρότασή της για το «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας», (με την οποία ζητάει να εντατικοποιηθεί η διάσωση των ιδιωτικών τραπεζών με κρατικό χρήμα και να μειωθούν ακόμα περισσότερο οι εργατικές αμοιβές, οι κοινωνικές παροχές, οι συντάξεις των εργαζομένων) οδηγεί κατευθείαν σε κρατικές χρεοκοπίες ενώ το σχήμα της «Οικονομικής διακυβέρνησης» που επιχειρεί να επιβάλλει, εξασφαλίζει την οικονομική διαχείριση της κάθε χώρας από την γερμανική κυβέρνηση.

Η τραγελαφικότητα και η αντιφατικότητα των «λύσεων» που συζητιούνται από τις κορυφές της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας, καταγράφεται ανάγλυφα ακόμα και από αστικά επιτελεία.

Το σχόλιο «η Ευρώπη χρειάζεται όχι οικονομολόγο, αλλά ψυχίατρο» που έγραψε ένας ιταλός καθηγητής του Κολεγίου της Ευρώπης. Ή αυτό ενός Βέλγου καθηγητή στην Οξφόρδη, «Το προτεινόμενο από τη Γερμανία Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας είναι γελοίο: δεν προωθεί το συντονισμό μεταξύ των κρατών-μελών. Η παράταση των ηλικιακών ορίων για συνταξιοδότηση και η αποσύνδεση μισθών από τον πληθωρισμό ελάχιστη σχέση έχουν με την κρίση δημόσιου δανεισμού. Η συνταγματική απαγόρευση των δημόσιων ελλειμμάτων ανταποκρίνεται μόνο στην πολιτική της Μέρκελ έναντι των ψηφοφόρων της», δεν είναι

Η ιμπεριαλιστική «Ευρωπαϊκή Ένωση» σε διαλυτικές αναταράξεις

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:27

μοναδικά. «Οι ευρωπαϊκές επιλογές εμπνέουν τον καγχασμό των τρίτων» λέει ο καθηγητής Κ. Βεργόπουλος.

Στην ουσία, η τραγελαφικότητα των ευρωπαϊών κυβερνητών δεν είναι υπόθεση «ψυχιάτρου» ή «καγχασμού». Απεικονίζει την σαπίλα και την αποσύνθεση του καπιταλιστικού συστήματος που εκπροσωπούν και διαχειρίζονται. Αντανακλά τα οικονομικά – κοινωνικά - πολιτικά αδιέξοδα και τον εκμεταλλευτικό ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του μηχανισμού που παραπλανητικά τον αποκαλούν «Ευρωπαϊκή Ένωση».

Η διεθνοποιημένη οικονομία και το μέγεθος των παραγωγικών δυνάμεων και των δυνατοτήτων απαιτούν, για την λειτουργία της οικονομίας και της κοινωνίας και την απάλειψη των οικονομικών κρίσεων, όχι μόνο την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και των οικονομικό κεντρικό σχεδιασμό τους αλλά και την κατάργηση των αστικών εθνικών συνόρων.

Η Ενωμένη Ευρώπη, δεν μπορεί να πραγματωθεί πάνω στη σάπια καπιταλιστική βάση. Η Ενιαία Ευρώπη μπορεί να υπάρξει μόνο ως Σοσιαλιστική Ευρώπη. Ως Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης κάτω από την κρατική εξουσία των ίδιων των εργατών της κάθε χώρας και ολόκληρης της Ευρώπης.

Χάρης Σταθάτος